

* NOVINKY PRO FARNÍ RODINKY *

farností Dlouhá Loučka – Šumvald – Paseka

2014 ROK RODINY

***** ročník I.

(č. 41)

Neděle 19.10. 2014;
29. neděle v mezidobí

1. čt.: Iz 45,1-6; 2. čt.: 1Sol 1,1-5; ev.: Mt 22,15-21

Ž 96 Vzdejte Hospodinu moc a slávu!

DĚJINY STÁLE ŽIVÉ, BA ŽIVOUČÍ

V uplynulém týdnu upoutaly mou pozornost tři osobnosti:

1. P. Josef Heřman Tyl:
Narodil se 31. července 1914 v Cakově. Po celý život musel snášet pronásledování, v hnědé i rudé podobě. Jako emeritní opat dožil v telepském klášteře 10.

prosince 1993. Po maturitě byl přijat do noviciátu v kanonii premonstrátů v Nové Říši, kde přijal řeholní jméno Heřman Josef. Roku 1940 byl vysvěcen na kněze a v novoříšském klášteře poté zastával funkci provizora. V roce 1942 byl spolu s celým osazenstvem klášteře zatčen destapem, postupně se svými spolubratry prošel vězením v Jihlavě, v brněnských Kounicových kolejích a následně vyhlazovacími tábory v Osvětimi a Buchenwaldu. V roce 1945 se P. Tyl mohl se zbytkem kapitulárů vrátit do Nové Říše. Již roku 1946 si jej klášter Teplá zvolil převorem-administrátorem. Roku 1952 byl zatčen a odsouzen na 12 let, ale po šesti letech byl propuštěn. Jakožto duchovní bez státního souhlasu pracoval jako skladník v jednotném zemědělském družstvu. Do duchovní správy se mohl vrátit v roce 1964, kdy se stal administrátorem děkanství v Mariánských Lázních. Od roku

1974 byl opět zbaven státního souhlasu a pracoval na Bítově (Znojensko). Krátce po listopadovém převratu se P. Tyl vrátil do tepelského klášteře a byl zbolen opatem. Úřad vykonával až do roku 1992, kdy rezignoval.

Zemřel 10. prosince 1993 a je pohřben v tepelském klášteře.

V Bohuslavicích (na Konicku) celeburoval 12. října 2014 výroční requiem za zesnulého pražský pomocný biskup Karel Herbst, poslední Tylův kaplan v Mariánských Lázních. Odpoledne slavnost pokračovala v rodné obci opata Heřmana, kde mu „vězni dvou totalitních režimů, nacistického a komunistického“ byla odhalena pamětní deska. Když navštěvuji každý měsíc paní Navrátilovou, rodačkou z Cakova, v dlouhouloučském domově s pečovatelskou službou, vždycky vzpomíná na tohoto „bílého panáčka“

2. Mons. Josef Martin Nathan: Rodiče biskupa Nathana, který přišel na svět v dnes polských Thustomostech roku 1867, pocházeli z Hlučínska a žili střídavě na obou stranách dnešní česko-polské hranice. Základní školu

navštěvoval Josef Martin v Ludgeřovicích, gymnázium v Hlubčicích (Głubczyce) a Ratiboři (Racibórz), kněžské svěcení obdržel roku 1891 ve Vratislavi (Wrocław) a primici slavil v Hlučíně.

Jedním z jeho prvních působišť se staly Branice (dnes Polsko), kde se podílel na stavbě kostela v přífařené

obci Vysoká (Wysoka). Zajímal se také o sociální situaci svých farníků a zapojoval se do aktivit směřujících k pozvednutí hospodářského života obce. Právě v Branicích také uskutečnil své životní dílo, „Městečko Milosrdenství“.

Impulsem k němu se stala jeho častá setkání s psychicky nemocnými lidmi, kteří mnohdy žili v nuzných podmínkách bez patřičné péče.

Nathan požádal o pomoc představenou kongregace Mariiných sester v Ratiboři a ta do Branic poslala čtyři řeholnice, které zde zahájily činnost pečovatelského a léčebného ústavu pro psychicky nemocné. V průběhu čtyřiceti let zde vzniklo 23 pavilonů s kapacitou dva tisíce lůžek a v době největšího rozkvětu v něm pracovalo devět lékařů, 130 řeholních sester a 250 osob personálu. Roku 1910 byl v komplexu zřízen domov a škola pro mentálně postižené děti, které byly vzdělávány pro samostatný život a po dokončení školní docházky mohly být – nakolik to jejich zdravotní stav dovozoval – zaměstnány v okolních státcích.

Organizační a pastorační schopnosti Josefa Martina Nathana neušly olomouckému arcibiskupovi, který ho roku 1916 jmenoval administrátorem a v roce 1924 generálním vikářem pruské části olomoucké arcidiecéze – výše

zmíněných tří děkanátů, které v té době čítaly 42 farností s 86 tisíci katolíky. Po podpisu Mnichovské dohody v roce 1938 připadlo do Nathanovy pastorační péče zabrané území Sudet o velikosti 22 děkanátů, čítajících celkem 760 tisíc katolíků. Po smrti světícího biskupa Josefa Schinzela byl pak Nathan na jaře roku 1943 jmenován světícím biskupem olomouckým.

Jeho působení ve svěřené části olomoucké arcidiecéze pokračovalo v rámci možností povolených nacistickým režimem. Objížděl farnosti a neúnavně uděloval svátost biřmování, aby uprostřed válečného běsnění posiloval především mladé věřící v postojích víry. (Biřmoval třeba i naši milou farnici Vieru

Bendovou anebo některé dosud žijící „Šomvaláky“).

Osobním nasazením v závěru války se tomuto statečnému biskupovi podařilo vyjednat několikahodinové příměří, aby uprostřed ostřelování mohlo být do bezpečí odvezeno několik set chovanců branického ústavu. Poválečný vývoj ovšem Nathanovy osudy velmi zkomplikoval. V novém „lidovém Polsku“ se biskupovo působení setkala s nevolí a bylo mu přikázáno, aby se vystěhoval do Německa. Vzhledem k rodovým kořenům se nakonec mohl odebrat do nedaleké Opavy, kde ho přijaly řeholní sestry Kongregace dcer božské lásky ve svém klášteře. Zde také 30. ledna 1947 zemřel a byl pohřben na místním hřbitově.

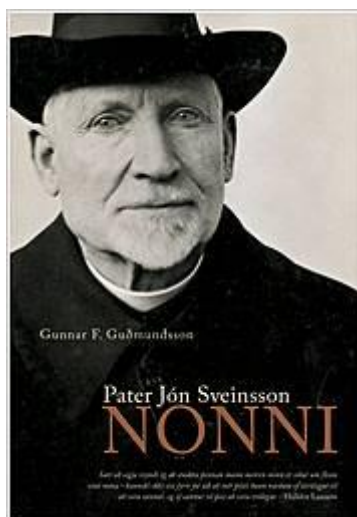
Na významnou osobnost slezského pohraničí budou počátkem listopadu vzpomínat obyvatelé ostravsko-opavské a opolské diecéze. Ve dnech 7. a 8. listopadu 2014 se zde uskuteční přenesení Nathanových ostatků z Opavy do polských Branic.

3. S ohledem na tuto misijní neděli připojuji ještě třetího neobyčejného muže: jezuitu **Jóna Svenssona (1857-1944)**, řečeného Nonni, vůbec prvního katolického kněze pocházejícího z Islandu, misionáře a

oblíbeného spisovatele dobrodružných knih pro děti. Byl vychován, jako všichni obyvatelé onoho tajemného ostrova, v protestantském duchu. K víře katolické přilnul až při svých studiích na pevninské Evropě. Sám říkával, že toho nikdy, nikdy nelitoval. Ve svých spisech se jako správný misionář dělí o nakažlivou radost, že v Církvi opravdu došel štěstí. Dá-li Pán Bůh, budeme o letošních rorátech čítávat jeho vlastní, veselý životopis „Jak Nonni došel štěstí“.

Stále čerpáme mocné povzbuzení ze svých zesnulých spoluvěřících. Oni jsou nám příkladem, a jak doufáme, také nebeskými přímluvci.

otec Pavel

POŘAD BOHOSLUŽEB

19. 10. Neděle	29. neděle v liturgickém mezidobí	Dl. Loučka	7:45	Za farníky
		Šumvald	9:30	Za Marii Ottovou, manžela a + Frant. Římského
		Paseka	11:00	Za rodiče, bratra a dvo
20. 10. Pondělí	Pondělí 29. týdne v liturgickém mezidobí	Dlouhá Loučka	18:00	Za Františka Sečku
21. 10. Úterý	Památka bl. Karla Rakouského	---	---	---
22. 10. Středa	Památka bl. Jana Pavla II., papeže	Šumvald	17:30	<i>růžencová pobožnost</i>
			18:00	mše svatá: Za Růženu Maitnerovou, manžela, syna a 3 zetě
23. 10. Čtvrtek	Památka sv. Jana Kapistránského, kněze	Dlouhá Loučka	16:30 – 17:30	<i>eucharistická adorace, nešpory, svátostné požehnání</i>
			17:30	<i>růžencová pobožnost</i>
			18:00	mše svatá
24. 10. Pátek	Památka sv. Antonína Marie Klareta, biskupa	Paseka	15:30	<i>růžencová pobožnost</i>
			16:00	mše svatá
25. 10. Sobota	Sobotní památka Panny Marie	Sanatorium – Paseka	12:30	
26. 10. Neděle	30. v liturgickém mezidobí	Dlouhá Loučka	7:45	Za ++ otce a otčíma
	Slavnost Výročí posvěcení kostela	Šumvald	9:30	Za Annu Schwanzerovou, manžela, dceru a dvoje rodiče
	30. v litur. mezidobí	Paseka	11:00	Za farníky

PRO ZASMÁNÍ...

Dva misionáři jedou rychle na motorce. Zastaví je policie a říká: „Jedete moc rychle, dostanete 100 Kč pokuty!!“ „Ale páni policajti, my se nemáme čeho bát, s námi jede Pán Ježíš!“ odpoví misionáři. „No tak to vám musíme dát 200 Kč pokuty, protože 3 na motorce nemáte co dělat!!!“

Chlubí se 3 misionáři: První: já jsem byl na misiích v Africe a tam jsem viděl velbloudy! Druhý: Já jsem byl na misiích v Americe a tam jsem viděl aligátory! Třetí: A já jsem byl na misiích v Asii. První se ptá: A viděl jsi Himaláje? Ovšem, ty mi zobali z rukou.

Misionář veze vodní nádrž na misijní stanici. Potká cestou dva místní lidi, kteří se diví: Páter, co to vezete? Ále, jenom vodní nádrž. Když odejde, lidi se ptají jeden druhého: Ty a co je to ta vodní nádrž? Druhý říká a co já vím, vždyť ty jsi křesťan!

Na plese kanibalů se galantně přitočí kanibal ke kanibalce: “Smím vám nabídnout své rámě?”
„Ne, děkuji. Již jsem večeřela.“

Misionář byl na dovolené doma a snažil se získat podporu pro misie tak, že z kazatelny líčil duchovní temnotu, ve které tam lidé žijí. Rozhorlil se a zvolal: „Tam je taková bída, že se tam rodí děti, které neumějí číst ani psát...“

FARNÍ OHLÁŠKY

SPOLEČNÉ

* O této neděli se koná účelová sbírka na Papežské misijní dílo.

* S příspěvkem věnovaným doprovázení manželů a rodin a rozvíjení jejich života s Bohem vystoupil na probíhající mimořádném zasedání biskupské synody o rodině delegát České biskupské konference, olomoucký arcibiskup Jan Graubner. Ve svém projevu řekl mj.:

„Zdá se mi, že církev dostatečně nerozvíjí mystagogické katecheze. Více či méně úspěšně připravujeme věřící na přijetí svátostí, ale málokdy pokračujeme v učení žít ze svátostí. Mnoho lidí vstupuje do manželství, aniž by rozvinulo praktický život s Bohem jak v rozměru individuálním, tak ve společném životě manželů. Dokud se manželé nenadchnou pro ideál, budeme řešit důsledky manželských havárií.“

* Ve středu 22. října 2014 slaví církev památku sv. Jana Pavla II., papeže. Nejde, kupodivu, o výroční den jeho smrti jako u většiny svatých, ale o den, kdy zahájil svůj pontifikát (1978). Je to podobné jako u svatého papeže Řehoře Velikého (+604).

* Ve čtvrtek 23. října 2014 bude slavit, nám známý, P. B. Vitásek v Uničově od 9h mši svatou, během níž bude udíleno pomazání nemocných. Této příležitosti mohou využít i naši nemocní. Před mší svatou bude v uničovském kostele zpovídat několik kněží.

DLOUHÁ LOUČKA

* O 28. neděli v liturgickém mezidobí, 12. října 2014, se při mši svaté vybralo celkem 1.310,- Kč. Pán Bůh zaplať!

ŠUMVALD

* O 28. neděli v liturgickém mezidobí, 12. října 2014, se při mši svaté vybralo celkem 1.300,- Kč. Pán Bůh zaplať!

* Příští neděli, 26. října 2014, si bude náš farní kostel slavně připomínat své posvěcení.

PASEKA

* O 28. neděli v liturgickém mezidobí, 12. října 2014, se při mši svaté vybralo celkem 1.424,- Kč. Pán Bůh zaplať!

SVĚTEC TÝDNE

BL. KAREL RAKOUSKÝ

Karel Rakouský se narodil 17. srpna 1887 v Persenbeugu v diecézi St. Pölten. Dne 21. října 1911 uzavřel manželství se Zitou z rodu Boubon-Parma. Se svou manželkou a dětmi vedl příkladný rodinný život. Byla to opravdová domácí církev, vedená láskou k nejsvětější svátosti a k blahoslavené Panně Marii. V době 1. světové války

se v roce 1916 stal císařem Rakouska, kam až do října 1918 patřily i země nynější České republiky, a byl korunován jako král Maďarska. Usiloval o spravedlivý a trvalý mír a prosazoval právo a spravedlnost. Po změně státního uspořádání byl v roce 1919 donucen opustit vlast, žil v chudobě a svou nemoc snášel s hlubokou důvěrou v Boha. Když 1. dubna 1922 umíral ve Funchalu na ostrově Madeiře, vzýval jméno Ježíšovo. Papež Jan Pavel II. ho 3. října 2004 prohlásil za blahoslaveného.

Blahoslavený Karel oroduj za nás